

Јасна Стефановић

ЗОРКА

Овде је по старом.
Седмице пролазе
углавном
радно.
Суботом идемо на пијацу.
Милица је велика.
Већ иде у школу.
Спремим јој понешто:
јабуку,
тако,
колач кад имам,
ако огладни.
Пут до мора
никада није био дужи.
Јесенас испратисмо
сина војника,
првенца,
Драган и ја.
Продадосмо кола
неком касапину.
Нема се откуд.
Него,
питају за тебе
Вера и Лепа.

Миша ти се оженио.
Распикућу довео,
инжињерку.
Летос да дођеш.
Ако, нек те види.
А ти, знаш већ
друкчије с њим.
Ајде, љуби те Зорка.
Ево и лубенице ти стижу.
Да дођеш, летос да дођеш.

НИСАМ ОДЛУЧИЛА, ГОСПОДИНЕ ПЕТРОВИЋУ

Нисам одлучила, господине Петровићу.
Знам да ме сада стрпљиво чекате
у свом стану
јер имате пуно тога
да ми кажете.
Како волите исте градове,
и исте писце,
исте земље,
и исте људе.
Ах, пажљиво бирате речи
да се не одате
како, у ствари, волите
кад ми скидате шминку,
минђуше, чарапе.
Јако вас брину
моје женске болести
у последње време
и поновили сте то
већ много пута,
за боље радно место
довољно вам је само телефоном,
пар ваших пријатеља,
дужника,
да све буде готово.
Не бих умела да вам захвалим
у таквом случају
зато радије покушавам сама.
Нисам одлучила, господине Петровићу.
Тачно је да понекад све смета,
а нарав мога мужа
то је већ свакодневна ствар.
Вама се сигурно не може догодити
да ми заборавите рођендан.
Ипак,
нисам одлучила, господине Петровићу.

СТЕФАНОВИЋИ И ПОТОМЦИ

Њешики Мирјани

Кад одеш тамо
увек те помало остане
са ове стране капије.
Међу ружама
оставиш макар руке.
Овде смо сви наши.
Палилулци.
Вињиштанци.
У дворишту изнад „Шест топола”,
где мемљиве сенке
петају и усред дана,
и мирише тешка ораховина,
породична кућа Аранђела Нешовића
још увек одолева.
Помиње Св. Ђорђа
сваког пролећа.
И сваког те дана,
пред ручак,
за софром броји.